

Arrest

nr. 219 078 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat F. RAHOU en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2015 verstreek verzoeksters A-kaart, waarna zij op 11 augustus 2015 van ambtswege werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

Op 9 november 2015 diende zij een aanvraag in via de stad Gent om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, die op 19 januari 2017 werd beantwoord met een beslissing tot weigering van herinschrijving.

Op 31 augustus 2017 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 mei 2018 werd verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verzoekster diende hiertegen verzet in, dat op 22 november 2018 ontvankelijk werd verklaard.

Op 22 november 2018 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw:

Naam: M., G.

Geboortedatum: (...)1995

(...)

Nationaliteit: Servië

In de gevangenis gekend als zijnde M., G., geboren (...), onderdaan van Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 03.5.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene werd ingevolge haar vrijheidsberoving op 06.11.2018 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht. Het ontvangstbewijs werd getekend op 08.11.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en lof minderjarige kinderen op het

Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong.

Betrokkene heeft daadwerkelijk een gezin en familie op het grondgebied. Zij verklaart dat de relatie met haar Belgische partner, vader van haar jongste kind, beëindigd is. Op 31.08.2017 werd beslist geen gunstig gevolg te geven aan haar recentste aanvraag tot herinschrijving. Inderdaad, mevrouw heeft nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel moest worden ingediend (art.33 KB 08.10.1981).

Betrokkene kon evenmin aantonen dat zij nog aan de voorwaarden voldeed die werden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. De aanvraag tot herinschrijving werd verworpen. Haar kinderen volgden na hun geboorte in België steeds de tijdelijke verblijfstoestand van de moeder. Gezien de moeder niet langer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk, dient vastgesteld te worden dat het verblijf van de kinderen dat beperkt was tot de duur van het verblijf van de moeder (A-kaart vervallen sinds 15.07.2015) is verstreken en zij niet langer gemachtigd zijn om regelmatig in het Rijk verblijven.

Betrokkene werd gehoord op 29/08/2018 door de politie Antwerpen maar heeft geen info over haar gezondheid gegeven.

De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Inderdaad, mevrouw heeft nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel moest worden ingediend (art.33 KB 08.10.1981). Betrokkene kon evenmin aantonen dat zij nog aan de voorwaarden voldeed die werden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. De aanvraag tot herinschrijving werd op 31.08.2017 verworpen. Sindsdien blijkt mevrouw, tot haar recente opsluiting, spoorloos.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.08.2017 dat haar betekend werd op 10.11.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 03.5.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer))."

Op 22 november 2018 nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen die beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 227 530.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Bij de verweernota voegt verweerder het vonnis van 13 december 2018 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, geveld na verzet tegen het vonnis dat bij verstek werd gewezen op 3 mei 2018 waarop de gemachtigde zich voor de openbare ordefeiten in de beslissing steunt. Dit dateert evenwel van na de bestreden beslissing. Daar de Raad zich voor zijn beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing moet plaatsen op het ogenblik waarop de beslissing werd genomen (beoordeling ex tunc), kan hij hiermee geen rekening houden. Bovendien en ten overvloede wenst verweerder met dit stuk aan te tonen dat de rechtbank de drugsfeiten ernstig acht, nu verzoekster betrokken was bij handel in cannabis. Er blijkt echter eveneens dat de rechtbank rekening heeft gehouden met het blanco strafregister, het feit dat verzoekster slechts een beperkte rol speelde en dat zij op jonge leeftijd al met veel moeilijkheden is geconfronteerd, aangezien zij het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld. De zus van verzoekster verleent haar onderdak. De rechtbank oordeelt vervolgens dat verzoekster in de voorwaarden verkeert om te genieten van “de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling.”

Het vonnis van 13 december 2018 wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en stelt zij dat de gemachtigde machtsmisbruik heeft gepleegd.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoekster. Zij woont samen met haar zus en diens kinderen.

Dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar oudere zus, S.M. Zij vormen samen met de kinderen van een hecht gezinnetje. S.M. en haar kinderen beschikken over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. S.M. steunt en begeleidt verzoekster al jaar en dag. Zij onderhouden nauwe intense familiale contacten en zijn er steeds voor elkaar.

Verder had verzoekster er kunnen op wijzen tijdens haar duurzaam en onafgebroken verblijf op het Belgisch grondgebied een sociaal netwerk uitgebouwd te hebben. De aandacht dient vooral op de heer W.E. gevestigd te worden. De heer E. steunt en begeleidt verzoekster sinds mei 2018. Zij hebben ondertussen een vader/dochter relatie uitgebouwd. De heer E. staat verzoekster bij bij het heropbouwen en richting geven van haar leven.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand noch naar de specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert.

Verwerende partij was perfect op de hoogte van deze gezinssituatie en van de gezondheidstoestand, [...] en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

De beslissing stelt duidelijk dat verzoekster een gezin en familie op het grondgebied heeft.

Toch leidt de beslissing hieruit af dat er geen sprake is van artikel 8 EVRM.”

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit de toelichting bij het middel blijkt dat zij ook artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

[...]

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

[...]

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen: [...]

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: [...]

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht.

Verzoekster had kunnen wijzen op het gegeven dat ze nog nooit in Kosovo geweest is en haar familie- en privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM, zich aldus volledig in België afspeelt.

Dat verzoekster aanwezig is op het Belgisch grondgebied sinds vierjarige leeftijd. Dat ze in België naar zowel de kleuter, lagere als middelbare school is geweest.

Dat haar ouders, zussen en broers zich allemaal in België bevinden.

Dat haar zontje, M.J.M., een Belgische vader heeft, namelijk S.B. Dat de procedure om haar zontje te laten erkennen door diens vader reeds loopt. Dat verzoekster o.b.v. deze erkenning in de nabije toekomst terug over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied zal beschikken.

Dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar oudere zus, S.M.. Zij vormen samen met de kinderen van S.M. een hecht gezinnetje. S.M. en haar kinderen beschikken over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. S.M. steunt en begeleidt verzoekster al jaar en dag. Zij onderhouden nauwe intense familale contacten en zijn er steeds voor elkaar.

Verder had verzoekster er kunnen op wijzen tijdens haar duurzaam en onafgebroken verblijf op het Belgisch grondgebied een sociaal netwerk uitgebouwd te hebben. De aandacht dient vooral op de heer W. E. gevestigd te worden. De heer E. steunt en begeleidt verzoekster sinds mei 2018. Zij hebben ondertussen een vader/dochter relatie uitgebouwd. De heer E. staat verzoekster bij bij het heropbouwen en richting geven van haar leven.

[...]

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet.”

Het tweede en derde middel worden gezamenlijk behandeld.

Vooreerst merkt de Raad op dat bezwaarlijk een schending van het hoorrecht kan worden aangevoerd indien men in het bezit is gesteld geweest van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht en vervolgens nooit het ingevulde document heeft overgemaakt aan de gemachtigde. In het kader van de hoorplicht rust een plicht om een coöperatieve houding aan te nemen op verzoekster (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 50). Zij betwist immers niet dat ze die lijst heeft ontvangen en heeft nagelaten deze in te vullen en terug over te maken aan de gemachtigde. Het verweer in de nota dienaangaande is terecht. Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook in geen geval.

Echter, verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en de gemachtigde is er wel toe gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening te houden met het gezinsleven en het privéleven van verzoekster en de elementen die hem blijkens de beslissing en het administratief dossier wel bekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst er onder meer op dat haar hele gezins- en privéleven zich in België afspelen. Ze haalt aan dat ze sinds ze vier jaar oud is in België heeft verbleven, dat ze hier haar hele schoolloopbaan heeft doorlopen en dat haar ouders, zussen en broers zich allemaal in België bevinden. Ze merkt op dat haar zontje M.J.M. een Belgische vader heeft en dat de procedure om haar zontje door hem te laten erkennen al loopt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Wat de beweerde schending van verzoeksters recht op respect voor haar privéleven betreft, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet

houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven en het privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat dit privéleven betreft, benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstadinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

De Raad meent dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen en omstandigheden aangaande verzoeksters privéleven zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Zo bevinden zich in het administratief dossier stukken die teruggaan tot het jaar 2000 en waaruit blijkt dat verzoekster zich toen al in België bevond, samen met haar ouders en haar zes broers en zussen. Verzoekster was in het jaar 2000 nog maar vijf jaar. Bovendien blijkt uit een e-mail van de gemachtigde aan de Lokale Politie Antwerpen van 21 augustus 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde ervan op de hoogte was dat zowel verzoeksters ouders als twee zussen van haar nog steeds in België verblijven. Verzoekster wijst uitvoering op zeer nauwe intense familiale banden met haar oudere zus die haar al jaar

en dag ondersteunt. Ook al kan niet voldoende blijken dat er tussen verzoekster en haar oudere zus een afhankelijkheidsrelatie bestaat, die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen gezinsleden en er bijgevolg op het eerste zicht niet tussen verzoekster en haar oudere zus sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59), maken deze oudere zus en de aanwezige ouders wel deel uit van het beschermingswaardig privéleven van verzoekster in België. Nergens blijkt evenwel uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster sinds haar prille kindertijd al 19 jaar lang in België heeft verbleven en dit gedeeltelijk met een verblijfsmachtiging. Evenmin blijkt dat de gemachtigde met het feit dat verzoeksters ouders en twee zussen in België verblijven rekening heeft gehouden, en dat hij deze elementen in het kader van de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft afgewogen tegen andere elementen met betrekking tot verzoeksters privéleven die wel in de bestreden beslissing worden vermeld, met name de vaststelling dat zij wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen eerst bij verstek werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Verzoekster kan gevolgd worden dat niet blijkt dat met alle gekende specifieke omstandigheden waarin zij verkeert, is rekening gehouden. Bijgevolg blijkt niet dat alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken bij de beoordeling van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verder merkt de Raad in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening heeft gehouden met verzoeksters familieleven, met name met het feit dat verzoekster moeder is van M.J.M., een minderjarig kind geboren in 2017, met een Belgische vader. De bestreden beslissing is dienaangaande zeer tegenstrijdig.

In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie gemotiveerd dat *“de administratie [...] niet in het bezit [is] van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij (sic) niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong.”* De gemachtigde vervolgt weliswaar onmiddellijk: *“Betrokkene heeft daadwerkelijk een gezin en familie op het grondgebied.”* Omtrent verzoeksters kinderen stelt hij verder dat verzoekster verklaart dat de relatie met haar Belgische partner, vader van haar jongste kind, beëindigd is, dat haar kinderen na hun geboorte in België steeds de tijdelijke verblijfstoestand van hun moeder volgden en dat zij niet langer gemachtigd zijn tot verblijf aangezien hun verblijfsrecht beperkt was tot de duur van het verblijf van de moeder, van wie de verblijfsmachtiging is verstreken. De Raad ziet niet in hoe deze motivering betreffende het verstreken verblijfsrecht van de kinderen kan worden verzoend met de vaststelling dat het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten alleen is gericht tot verzoekster zelf en niet tot haar minderjarige zoontje M.J.M. Bovendien blijkt uit het administratief dossier uit een vorig bevel van 29 augustus 2018 dat de gemachtigde uitdrukkelijk erkent dat het zoontje M.J.M. bij verzoekster verblijft. De Raad ziet ook niet in, gelet op het arrest nr. 221.809 van 18 december 2012 van de Raad van State waarom verzoeksters zoontje M.J.M. de verblijfstoestand van zijn moeder zou volgen, zoals in de thans bestreden beslissing toch lijkt te worden voorgesteld, nu de gemachtigde niet betwist dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft. Door aldus onduidelijk en zeer tegenstrijdig te motiveren over de situatie van verzoeksters zoontje M.J.M. heeft de gemachtigde onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters gezinsleven.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen betreffende verzoeksters gezins- en privéleven zoals vereist door artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zodat een schending van deze bepalingen wordt vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verweerder gaat niet in op de beweerde schending van verzoeksters privéleven maar beperkt zich tot de bewering dat verzoekster de gemachtigde verwijt geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij nooit in kennis werd gesteld. De Raad benadrukt echter dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de aangehaalde elementen betreffende verzoeksters privéleven, zoals verzoeksters langdurige verblijf in België en het feit dat haar ouders en andere familieleden zich in België bevinden, zoals blijkt uit de bespreking supra. Verweerder kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het feit dat verzoekster heeft nagelaten deze elementen aan te halen naar aanleiding van

de vragenlijst in het kader van het hoorrecht die haar werd voorgelegd. Wat verzoeksters gezinsleven betreft, beperkt de gemachtigde zich tot de vaststelling dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend dat verzoekster een gezin en familie heeft op het grondgebied en dat werd gemotiveerd dat haar kinderen na hun geboorte in België steeds de feitelijke verblijfstoestand van hun moeder volgen. In de bespreking supra werd reeds uiteengezet dat de Raad de motieven aangaande het jongste kind zeer tegenstrijdig acht. Enerzijds legt de gemachtigde enkel een bevel aan de moeder op, anderzijds stelt hij ook dat de kinderen de feitelijke verblijfstoestand van de moeder volgen. Bijkomend zag de Raad bij de bespreking supra niet in hoe deze motivering kan worden geacht van toepassing te zijn op verzoeksters jongste zoontje M.J.M., van wie verweerder niet betwist dat de vader de Belgische nationaliteit heeft, zoals verzoekster opwerpt.

Het tweede en derde middel zijn in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de overige middelen en middelenonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, worden deze niet verder onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES